

[P. M. Dam.]

derom — at når disse planer forhåbentlig inden ikke altfor lang tid bliver forelagt det høje ting, vil de møde al den velvilje og al den støtte, som de har krav på.

Johan Poulsen: De gældende bestemmelser for de færøske sygehuse indeholdes i lov nr. 76 af 15. marts 1939. Men loven af 15. marts 1939 bygger igen på det afsnit, der omhandler sygehusene i den overenskomst, der indeholdes i „Program for Færøernes finansordning“ af 3. september 1938, et finansprogram, der var resultatet af forhandlinger, der førtes af en lagtingsdelegation på den ene side og regeringen bistået af ministerielle embedsmænd på den anden side. Omhandlede finansprogram blev senere vedtaget af lagtinget, ligesom regeringen for sit vedkommende forpligtede sig til at få overenskomsten gennemført ved fremsættelse af de fornødne lov- og bevillingsforslag.

I 1938, da de nævnte forhandlinger førtes, lå udgiften pr. sygedag på ca. 6 kr. Der er imidlertid sket en betydelig stigning i sygehusudgifterne siden da. Til belysning heraf kan jeg oplyse, at gennemsnitsudgiften pr. sygedag for de 3 færøske sygehuses vedkommende, Dronning Alexandrines hospital i Thorshavn, Klaksvig sygehus og sygehuset i Tveraa, for finansåret 1954—55 var ca. 32 kr. Man vil heraf forstå, at de takstbestemmelser, der var passende for det i 1939 herskende prisniveau, ikke kan anvendes i dag.

Det var tanken i 1938, at sygehusudgifterne i det store og hele skulle tredeles, således at statens tilskud pr. sygedag skulle være 2 kr., taksten pr. sygekassepatient, altså sygekassernes andel, skulle være 2 kr., og resten — på det daværende tidspunkt 2 kr. — skulle lagtinget udrede. Statstilskuddets størrelse — fra regnet tilskuddene til sygdomme, der har været under offentlig behandling, tuberkulose, behandling af sindssyge og åndssvage — har uændret været 2 kr. pr. sygedag fra 1939 til 1950, ligesom taksten for sygekassepatienter stadig er uændret 2 kr. pr. sygedag. Det vil heraf fremgå, at landskassens tilskud pr. sygedag har været uforholdsmæssig stort i den omhandlede periode, da denne faktisk

har været ene om at bære hele prisstigningen i årene 1939—50. Antagelig har landskassens tilskud pr. sygedag i nævnte periode været ca. 26 kr. mod henholdsvis statens og sygekassernes 2 kr. Statens tilskud er imidlertid senere forhøjet, idet udgifterne for 1951—52 blev fastsat til 9 kr. pr. sygedag. Dette beløb er for finansåret 1956—57 forhøjet til 10 kr. pr. sygedag.

På grund af den betydelige stigning i sygehusudgifterne siden 1939 har sygehusbestyrelsen ønsket at gennemføre en takstforhøjelse på linie med den, der er gennemført for de kommunale sygehuse i det øvrige land.

Da § 4 i den gældende lov bestemmer, at taksten for sygekassepatienter skal være „et beløb af 2 kr. om dagen for hver patient“, har man foreslået at ændre dette til: „et af indenrigsministeriet godkendt beløb om dagen for hver patient“, hvorved der skabes hjemmel for den ønskede forhøjelse af taksterne for sygekassepatienter pr. sygedag, samtidig med at man imødekommer lovens krav om, at taksterne skal godkendes af indenrigsministeren, hvilket også svarer til, hvad der er gældende for det øvrige land i henhold til sygehusloven af 27. februar 1946.

De øvrige ændringer er af formel natur og er en ajourføring af de ved hjemmestyrelovens gennemførelse ændrede statsretlige forhold.

Det foreliggende forslag er vedtaget af Færøernes lagting. Idet jeg takker den højtærede indenrigsminister for lovforslagets fremsættelse, skal jeg på mit partis vegne anbefale dette til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Ninn-Hansen: Da mit partis ordfører ikke kan være tilstede, skal jeg på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag.

Spørgsmålet om sygehustaksternes forhøjelse har almindelig aktualitet også uden for Færøerne, og efter de oplysninger, der foreligger, også i den indgående redegørelse, de to tidligere talere har givet, er der al mulig grund til at foretage forhøjelse for Færøernes vedkommende.

Da lovforslaget er enstemmigt anbefalet af Færøernes lagting, og da det iøvrigt er